

2018. gada 23. februāris,
Nr. 3 (128)

Pirmašskolas Izglītība

Numura
tēma

Vadlīniju mērķis –
priecīgs un laimīgs bērns

Redzu un iegaumēju, ko
mēneša laikā katrs ir apguvis

Atgādnēs „Senie mēri” bērniem
ar speciālām vajadzībām

Nuaurā lasiet

3 Vadlīniju mērķis – priecīgs un laimīgs bērns

9 Redzu un iegaumēju, ko mēneša laikā katrs ir apguvis

10 Atgādes „Senie mēri” bērniem ar speciālām vajadzībām

Limbažu pilsētas 2. pirmsskolas izglītības iestādes (PII)
„Kāpēcītis” grupas „Bitītes” bērnu (4–6 gadi)
veidotās sveces (plastilīns, aplikāciju papīrs).

Limbažu pilsētas 2. PII „Kāpēcītis” audzēkņa
Krišjāņa Davidčuka (6 gadi) radošais darbs
„Slēpotājs ar saldējumu” (plastilīns).

Limbažu pilsētas 2. PII „Kāpēcītis” audzēkņa Edgara Zvīguļa
(4 gadi) zīmējums „Ugunsurs” (guaša).

Laikraksta „Izglītība un
Kultūra” elektroniskais
pielikums „Pirmsskolas Izglītība”
Izdevējs: SIA „AB konsultants”
Vienotais reģistrācijas numurs:
40103361805
Latvijas Republikas UR
masu informācijas līdzekļa
reģ. apl. Nr. 000701313
Redakcijas adrese: Dzirnau iela 21

Rīgā, LV-1010; tālr.: 67096393;
e-pasts: redakcija@izglitiba-kultura.lv
www.izglitiba-kultura.lv
Redaktore: Daiga Kļanska
Korektore: Zigrīda Purvlice
Datorgrafīķe: Linda Prātniece
Uz vāka: Limbažu pilsētas
2. PII „Kāpēcītis” audzēknes
Valērijas Bogdanovas (6 gadi)
kompozīcija „Sveces” (plastilīns).

VADLĪNIJU MĒRĶIS – priecīgs un laimīgs bērns

ILZE BRINKMANE

Vairāku pirmskolu vadītāji, skolotāji un metodiķi 9. februārī bija pulcējušies Cēsu 2. pamatskolā, lai iepazītu šīs skolas pirmsskolas izglītības iestādes pedagogu darba pieredzi un kopā ar Eiropas Sociālā fonda projekta „Kompetenču pieeja mācību saturā” pirmsskolas mācību satura izstrādes vecāko ekspertu **Agritu Miesnieci** un projekta treneri **Lieni Rolandu** diskutētu par vēl neskaidrajiem jautājumiem jaunā satura un pieejas pārmaiņu ieviešanā.

PARAUGS, UZ KURU TIEKTIES

Klātesošie pusotru stundu vēroja uzfilmētus dažādu nodarbību fragmentus. Cēsu 2. pamatskolas pirmsskolas pārstāves stāsta, ka, piemēram, apcerot ziemas tematiku, tiek paredzēts laiks, kurā var domāt, darboties un izteikties. Vienas tēmas apguvei velta mēnesi, bet rotaļdarbība notiek visas dienas garumā: bērni dalās ar savu pieredzi, organizē savu darbību, patstāvīgi nonāk pie secinājumiem. Ir uzsākta pieejas mācību procesam maiņa: meklēta atgriezeniskā saite, notiek izvērtēšana sākotnēji un pēc tēmas apguves, kā arī pilnveidojas bērnu sadarbības prasmes un savstarpēja zināšanu apmaiņa. Ir secināts, ka bērni joprojām paļaujas uz skolotāju zināšanām, bet skolotājas – uz savām. Skolotājas norāda – grupās ir diezgan liels bērnu skaits, bērni ir atšķirīgi – aktīvi un mazāk aktīvi, tādēļ ne visi uzreiz tiek pie vārda un bērniem zūd koncentrēšanās spējas.

Pēc redzētā A. Miesniece secina, ka tas ir paraugs, uz ko tiekties, jo ir izjūtama patiesa skolotāju un bērnu sadarbība: gan skolotāju kopīgi plānoto nodarbību pēctecība, gan bērnu prasme sadarboties.

Seminārs Cēsu 2. pamatskolā. Fonā – Agrita Miesniece un Liene Rolanda.

Nenoliedzami, ir prieks uz ekrāna vērot gudrus un ieinteresētus bērnus, profesionālus un talantīgus skolotājus, kas ar neparastu vieglumu panāk iecerēto sasniedzamo rezultātu.

Pirmajā nodarbībā bērni un skolotāja apsver, ko jau zina par ziemu un kas ar to asociējas. Sešgadnieki sauc: sniegs, lāstekas, ledus... „Jūs būsi domāšanas meistari, bet es – rakstīšanas meistare,” saka skolotāja un uz tāfeles raksta bērnu pa burtiem izrunātos vārdus, pat visai garos, tādus kā „sniegavīrs”, „sniega kupena”. „Kur tu esi redzējis ledu?” jautā skolotāja, un zēns atceras: „Uz loga.” – „Kā sauc redzamo?” – „Leduspuķes”. Arī šo vārdu bērni izsauc pa burtiem un skolotāja uzraksta.

Bērni spriež, ka ar sniegu un ledu var veikt eksperimentus. Kad ir uzrakstīts arī šis grūtais vārds, tad viens no zēniem piedāvā pārbaudīt, kas izkūst ātrāk – sniegs vai ledus? Viņi ir gatavi pētīt ar lupu un paši rod atbildi, kāpēc labāk sniegu neēst – var ga-

Ir izjūtama patiesa skolotāju un bērnu sadarbība: gan skolotāju kopīgi plānoto nodarbību pēctecība, gan bērnu prasme sadarboties.

dīties mikrobi, aizsmakt kakls. Daudziem ziemā neklājas viegli, un bērni zina, ka ir gājputni un ir nometnieki, kuriem jāpalīdz – tie ir maziņi un tiem salst, grūti atrast barību, tādēļ tie ir jāpabaro.

Nākamās nodarbības sasniedzamais rezultāts ir domāt par dzīvniekiem ziemā. Tiek dots uzdevums sadalīties divās komandās un uz lielas papīra lapas uzrakstīt, kuri dzīvnieki ziemā guļ un kuri – neguļ. Ja kāds no komandas vēl neprot rakstīt, tad viņu uzdevums ir pateikt priekšā un dalīties ar savām zināšanām.

Bērni pēc tam secina, ka Alek-

Saziņai ar vecākiem – ne tikai elektroniskais pasts.

Dabas veltes taustes attīstībai.

sandrs neesot piedalījies – ne rakstījis, ne kaut ko teicis. Skolotāja mēģina noskaidrot, kāpēc ir bijusi tāda attieksme. Zēns pašpārliecināti atbild: „Tāpēc, ka visu zinu, piemēram, ka peles arī ziemā guļ.” Tomēr visi, vēlreiz kopā apspriežoties, secina, ka Aleksandrs šoreiz ir kļūdījies.

Citi domā, ka ziemā guļ arī āpsis un kurmis. Nākamā nodarbība jau ir ārā, kur visi kopā pēta iespējamās kurmja alas: ar kociņiem izmēģina,

vai zeme ir sasalusi un vai kurmis no alas varētu izklūt.

Cita darbība. Bērni ir satupuši uz paklāja apli kopā ar skolotāju un domā, kā rūpēties par apkārtnes putniem: noskaidro, ko putni ēd, un raksta recepti putnu barībai. Pēc tam mazuļus redzam jau laukā pētām, ko lidojošie draugi ir ēduši, kas tiem garšojis vislabāk.

Jau grūtāks uzdevums – kad bērni mācās vērot un mērīt dabas parādī-

bas: uz lapiņām ir uzzīmētas dažādas mērierīces, un ir jānoskaidro, kā mēris sniega temperatūru. Viens zēns ir pārliecināts, ka ir uzzīmēts cilvēka termometrs, un šaubās, vai ar to var izmērīt arī gaisa temperatūru.

Mazie kāpēcīši uzdod jautājumus, skolotāju mīli uzrunājot: „Audzīte, vai tas būs īstais?” Ar lupu bērni pēta sniegu un secina, ka no liela sniega daudzuma ir palicis pavisam maz ūdens.

Kad uzdevums ir kaut ko iepazīt praktiskā darbībā, cita skolotāja atklāj – viņa zina, ka bērni esot runājuši par āpsi un kurmi, – un mudina veikt eksperimentu. Ko tas nozīmē? Kaut ko darīs, lai izzinātu. Ir sapulcējušies dažāda vecuma bērni, kas mēģina noskaidrot, vai lietūs nonāk āpša alā. Sadalījušies vairākās grupās, bērni kolbās ber zemi, granti, mālu un lej virsū ūdeni. Sākas novērojumi, ir nepieciešama arī prasme izmantot lupu.

Aicinājums
ir zīmēt

sniegavīru,
bet darbiņos atklājas
bērnu raksturs,
izdoma un fantāzija.

Citā sižetā bērni noskaidro apģērbu nozīmi, uzzina par ziemā nepieciešamo uzturu, izzina drošības noteikumus, jo daudzus vilina ledus uz upēm un ezeriem. Kopīgi noskaidro, ko darīt, ja kāds ielūst ledū, bet interesantus jaunumus uzzina, kad viesojas Valsts ugunsdzēsības un glābšanas dienestā.

Vērojam jaunāku bērnu zīmēšanas nodarbību. Kad visi secina, ka uz balta papīra būs grūti redzēt balto sniegu, tad izvēlas skolotājas piedāvāto zilas krāsas papīru. Aicinājums ir zīmēt sniegavīru, bet darbiņos atklājas bērnu raksturs, izdoma un fantāzija: vienai meitenītei sniegpārslīņas lido vienā glītā rindiņā, bet otrai neparasts zombijs ir sagrābis pavisam maziņo sniegavīru. Kāds puisēns ir savirpuļojis līnijas un atklāj, ka tas ir putenis. Uz jautājumu, bet kur tad ir

sniegavīrs, neizpratnē par jautājumu pārliecināti atbild: „Tur – putenī.” Bērni pat saka – sniegputenis veidojas no ziemēlvētras un ziemēlbriežiem. Kāda meitenīte sniega bumbas ir paslēpusi skapī uzzīmētajā mājā, tādēļ tās nav redzamas, toties ir redzama balerīna.

Pieaugušie secina, ka varēja vērot caurviju prasmes – radošumu un domāšanu. A. Miesniece piebilst, ka redzētais apliecina iecerēto ideju – bērnus virzīt uz patstāvību un dot brīvību izvēlēties, nevis visiem zīmēt vienādu sniegavīru.

Ir uzfilmēts, kā pavisam mazie bērndārznieki darbojas visi kopā, uz lielas lapas ar ūdens krāsām zīmējot debesis, sauli, zāli. Kāds ir visai pārsteigts par atklājumu, ka, sajaucot sarkanu un zilu krāsu, košais kļūst melns.

Uz brīdi vērojam arī uzfilmēto mūzikas nodarbības fragmentu. Mūzikas skolotāja iepazīstina ar mūzikas instrumentiem: kociņiem, kazū, svilpi, grabuli, klabatām. Izvēlas, piemēram, kociņus – un visi dzied un sit ritmu: „Kas tur spēlē, kas tur dzied? Kociņi spēlē, kociņi dzied.” Bērni klausās, kā mainās skolotājas uz klavierēm izpildītā mūzikas noskaņa, kad puīši ar darbību attēlo braucienu ar sniega mašīnu, un, kā skan melodija, kad meitenes dejo kā lidojošas sniegpārslīņas.

Semināra dalībniekiem tiek dota iespēja iepazīt pirmskolas telpas, kas atrodas vienā no Cēsu 2. pamatskolas ēkas gaitenīiem. Metodiskā **Santa Nipere** laipni izrāda atsevišķu grupu istabas, kurās bērni guļ diendusu uz grīdas novietotās gultās. Lielajā gaitenī ir vairāki rotaļu stūrīši ar dažādu veidu priekšmetiem. Interesanta ir sava veida dabas taka, kura esot ļoti iecienīta: kastēs ir sabērti kastāni, čiekuri utt., un, pa tiem ejot basām kājām, sanāk laba masāža pēdīņām. Vienā no telpām ir viss par un ap Džimbu (īpaši radīta bērnu drošības programma). Vairākas semināra dalībnieces atzīst, ka par to nav dzirdējušas. Ielūkojamies arī mūzikas nodarbību telpā, kur atrodas klavieres un citi instrumenti un interesantas dekorācijas.

Attīstošās rotaļlietas.

Zaļais stūrītis augu izzināšanai un kopšanai.

JAUTĀJUMI, UZ KURIEM ROD UN VĒL JĀMEKLĒ ATBILDES

Otrā semināra daļa ir darbs ar projekta autoru piedāvātajām pirmskolas izglītības vadlinijām, un izskan priekšlikumi, pārdomas, arī neizpratne un neziņa, piemēram, jautājumi: kāpēc lielās idejas rakstītas jautājumu formā? Kāda ir to jēga? Vai katrs mēnesis saistās ar kādu no lielajām idejām vai tās ir jāiedzīvina gada laikā? Izskan viedoklis, ka līdzšinējās vadlinijās bijis saprotami, precīzāk formulēts, kādas pamatprasmes ir jāiegūst.

Kāpēc
lielās idejas
rakstītas jautājumu
formā?
Kāda ir to jēga?

Visvairāk jautājumu, izrādās, ir par vērtēšanu. Atziņa – tas ir nezināmais, uz ko nav rasta atbilde. Kā izvērtēt katra bērna darīto, kad tam rast laiku – vērtēšana līmeņos ir ļoti apjomīgs darbs... A. Miesniece ir pārliecināta, ka vērtējums līmeņos jau ir aprakstīts pēc būtības, mēneša beigās skolotājs secina, ko katrs bērns ir vai nav apguvis. Izskan iebilde: vai ir domāts par to, ka bērnu attīstība ir ļoti atšķirīga un tam, ko viens spēj apgūt mēneša laikā, citam paiet trīs mēneši, turklāt ir jāatceras, ka ir arī speciālās pirmsskolas izglītības iestādes bērniem ar īpašām vajadzībām.

L. Rolanda piebilst: ja, piemēram, grupā ir 24 bērni, katrs nav jānovērtē, bet ir jārada vide, kurā var novērot bērnu dinamisko attīstību un tādā veidā veicināt, lai katrs bērns censtos attīstīt vēl neapgūtās prasmes, un tikai tad veikt galavērtēšanu. „No jums netiek prasīti papīru kalni!” norāda A. Miesniece, piebilstot, ka būtiska ir skolotāju sadarbība, jo tā var labāk izziņāt arī sevi.

Semināra dalībnieces iebilst, ka plānošana un sadarbība nav tik viegli realizējama, jo ne visās pašvaldībās finansējums ir pietiekams, lai nodro-

Mēneša tēma – ES PĒTU UN EKSPERIMENTĒJU ZIEMĀ.

- Pilnveidot zināšanas par ziemu - stāstīt par dabas parādībām, kas novērojamas ziemā.
- Pārrunāsim, kā ir uzņemties atbildību par putniem, kuri sastopami tuvākajā apkārtnē.
- Pētīt un eksperimentēt ar dažādiem ūdens agregātstāvokļiem.
- Mācīsimies lasīt teikumus, atstāstīsim pasaku tuvu tekstam.
- Rakstīsim pēc dotā parauga vārdus.
- Iepazīsimies ar rakstītiem un drukātiem burtiem-P;B;D.
- Mācīsimies sadzirdēto pierakstīt ar zīlēm.
- Nostiprināt zināšanas par ovālu, riņķi un daudzstūriem praktiski darbojoties.
- Vingrināties orientāciju telpā un plaknē.
- Mācīsimies zīmēt putna siluetu un zīmējumu papildināt ar sižetu.

Mēneša tēmas apraksts.

Eksperimentiem nepieciešamais.

Dabas taka pēdu masāžai.

Bērnu zīmējumi par tēmu „Ziema”.

šinātu pirmskolu ar vairākiem skolotājiem, kuri vienlaikus varētu plānot un sadarboties, ir grūtības arī ar tik nepieciešamo atbalsta personālu – logopēdu, pat mūzikas un sporta skolotāju, kā arī iegādāties datortehniku paredzēto digitālo prasmju apguvei. Pašvaldību vadītāju un darbinieku attieksme, izpratne un iespējas ir ļoti atšķirīgas.

A. Miesniece skaidro: „Mūsu mērķis nav bijis, lai skolotāji veidotu aprakstus, ko bērns prot un var. Patlaban top mācību materiāli, kuros tiek atklāti sasniedzamie rezultāti pa pakāpēm, un metodika, kā sasniedzamos rezultātus īstenot, arī ieteikumi vērtēšanai pa līmeņiem, un tie skolotājiem būs labs atbalsts. Es vērtēšanu vairāk iztēlojos kā trīspusēju – starp skolotāju, bērnu un vecākiem – sarunu reizi vai divas gadā.”

Atbildot uz izteiktajām šaubām, vai sabiedrībā ir vienāda izpratne par sešgadnieku sasniedzamajiem rezultātiem un skolotāju sagatavotību darbam ar viņiem pirmskolā un skolas

1. klasē, A. Miesniece stāsta: „Pirmskolas izglītības vadlīnijās netiek paredzēta sagatavošanās pamatzglītības uzsākšanai, jo galvenais mērķis – lai šajā procesā bērns būtu priecīgs un laimīgs. Dokuments ir pamats, lai izmainītu cilvēkus, kuru domāšana vēl ir aizkrāsnē. Piekritu – pat ja Ministru kabineta noteikumus pieņems jau aprīlī vai maijā un tiks īstenots jaunais saturs, sešgadnieki joprojām paliks karājošies gaisā, tādēļ ir nepieciešams pārejas periods, un tas no mūsu puses tiks atrunāts. Diemžēl nevaru pateikt, vai ar sešgadniekiem strādās pēc integrētās programmas vai jau ar jaunā satura programmu, bet galvenais – lai pirmklasnieks būtu „nopakots”, kā vajag.”

Ir jāpiebilst, ka interneta vietnē *manabalss.lv* jau 10 000 cilvēku ir nobalsojuši, ka neredz pamatojumu, kā pēc visiem 1. klase būtu jāuzsāk sešu gadu vecumā. Tas liecina, ka ir nepietiekami darīts, lai sabiedrībā rastos vienāda izpratne, kā arī nav radīta atbilstīga vide un apstākļi visiem.

Kādā no grupiņām, kamēr mazuli atpūšas.

CIK PRECĪZI UZRAKSTĪTS DOMĀTAIS

Seminārā, apspriežot vadlīniju struktūru un lietojamību, pārsvarā visi atzīst, ka tā ir saprotama, vien rosina tematiku sakārtot atbilstīgi līmeņiem. Vislielākās neskaidrības ir par atsevišķu vārdu un jēdzienu nozīmi. Tas vēlreiz apstiprina, cik svarīgi ir uzrakstīt tik precīzi, lai domāto nepārprastu vai lai nebūtu jāmeklē palīgs, kas izskaidrotu, piemēram, vai četru gadu vecumā „saģērbjas” vai tomēr „ģērbjas patstāvīgi”; gada-laiku nosaukumus saziņā „zina” vai tikai „lieto”; vai šajā vecumā skaidrot, ka naudu var nopelnīt strādājot, ja kādam mamma dodas uz pagastu pēc pabalsta; vai vajag prast nosaukt visu ģimenes locekļu vārdus, ja ir daudz nepilno vai šķirto ģimeņu; vai saprātis un apzināti lietot vārdu „piedod”.

Kurā vecumā bērnam ir jāiemāc rakstīt burtu elementus, kad un vai burti jau ir jāpazīst? Kāpēc programmā tiek paredzēts, ka jau viena gada

vecumā runā īsiem teikumiem, ja lielākoties ātrākais, kad to dara, ir ar divu gadu vecumu? Ko nozīmē „mācās rakstīt skaidrā pozīcijā”? „Darbības, kas attiecas uz skaitļa lauku” – kāpēc tik sarežģīta terminoloģija?

A. Miesniece skaidro, ka liels ir darba devēju spiediens mācību procesā palielināt eksakto zinātņu lomu: „Izglītība ir produkts, un mēs, cilvēki, kas veidojam programmas, respektējam pieprasītāju vēlmes, tādēļ stiprinām eksakto zinību jomu. Šo jomu speciālisti uzskata, ka, piemēram, matemātikā ir jāsāk lietot pareizus zinātniskus terminus jau kopš mazotnes, jo vēlāk pārmācīt būs grūti. Pat ja bērni tos visus neapgūs, tad vismaz skolotājiem tie ir jāzina. Līdz šim ir klibojusi telpiskā domāšana, bet tas ir būtiski, lai vēlāk izprastu ģeometriju, arī datorikā veidotu algoritmus.”

Pastāv gan arī, jāpiebilst, citāds skaidrojums, kas ir izglītība, piemēram, fizikas profesors Andris Broks skaidro: „Izglītojošā darbība jeb izglītība ir īpaši organizēts dzīves pie-

redzes dzīvei ieguves process un rezultāts. Izglītība kā mērķtiecīga cilvēkdarbība indivīda un sabiedrības līmeņos. Izglītība kā cilvēces uzkrātās dzīves pieredzes kopēja un izplatītāja, sasniegtās civilizācijas un kultūras uzturētāja un attīstības pamats. Izglītība visa cilvēka mūža garumā.”

Pirmsskolas izglītības speciālistiem radās šaubas par to, vai sešgadnieks patiesi saprātis vārda „nobriedis” jēgu, kā tiek paredzēts gada beigās sasniedzamajos rezultātos, kā arī par to, vai jau 1. klasē spēs atklāt Lāčplēša dienas būtību. Viedokļi atšķiras arī par latviskās dzīvesziņas un dažādu reliģiju tradīciju apgūšanu. Programmā ir iekļauta izvēles brīvība (vai – vai) – gatavoties Lielajai dienai vai Lieldienām, ziemas saulgriežiem vai Ziemsvētkiem.

A. Miesniece norāda, ka programma ir piedāvājums, bet skolotāji reāli novērtēs katra bērna spējas un iespējas. Neizbēgamas būs sarunas ar vecākiem un zelta vidusceļa meklējumi it visā.

Redzu un iegaumēju, ko mēneša laikā katrs ir apguvis

ILZE BRINKMANE

Jaunpiebalgas vidusskolas pirmskolas izglītības skolotāja **Ilva Bobrova**, kura strādā ar piecgađīgiem bērniem, seminārā dalījās savā pieredzē par vērtēšanu. Tā rada kolēģu pozitīvu atsaucību.

„Manuprāt, vairāk ir jāinformē vecāki. Uzskatāmi izlieku informāciju, ko vēlos sasniegt konkrētajā mēnesī, un aicinu darboties kopīgi. Domāju, ka vērtēšanai nav jānotiek tematikas apguves sākumā un beigās. Es novērtēju, ko bērni prot gada sākumā, vidū un beigās. Esmu sagatavojusi savu vērtēšanas metodi – par katru bērnu ir īpaša mape. Kad kopā ar bērniem krāsoju, griežu utt., tad arī ar viņiem sarunājos. Vēroju: ja bērns nevar izkrāsot visu riņķi, tad ļauju paveikt, cik spēj, – izkrāsot vienu maliņu. Pierakstu, kā bērns spēlējās ar draugiem, kā piedalās rotaļās, vai zina burtus, vai prot atņemt un saskaitīt līdz 10, vai prot patstāvīgi nokārtoties tualetē.

Bērns veic arī pašvērtējumu, piemēram, jautāju, vai prot dziedāt; ja atbild, ka prot, bet zinu, ka var sasniegt vairāk, aicinu tomēr aizdomāties, vai visās nodarbībās ir dziedājis; tad rosinu vēl pamācīties. Tematikas beigās piedāvāju apkopojošu darbu, kurā var izmantot apgūtās prasmes. Sporta nodarbībās arī rakstām burtus un zilbes un viņi ieklausās biežāk lietotajos izsaukumos: ai, ei, ui. Nerakstu aprakstus, bet redzu un iegaumēju, ko mēneša laikā katrs ir apguvis,” stāsta skolotāja.

Jaunpiebalgas vidusskolas pirmskolas izglītības skolotāja Ilva Bobrova.

**„KAD PRATĪŠU VISU,
TAD DOŠOS UZ SKOLU!”**

ILVA BOBROVA

Mērķis – radīt vecākiem uzskatāmu materiālu par bērna prasmēm.

Izklāsts

Šis ir manis izstrādāts materiāls, ko varētu dēvēt par tādu kā piecgađnieka

liecību. Tajā skolotāja kopā ar bērnu izvērtē un atspoguļo (ko prot, aizkrāso) apgūtās prasmes un zināšanas.

Katru izvērtējamo punktu kopā ar bērnu pārrunājam un noskaidrojam, vai tas ir pilnīgi vai daļēji apgūts. Tad seko bērna krāsošanas darbs.

Galarezultātā tiek iegūta krāsaina liecība, kurā vecāki var redzēt, ko prot viņu bērns, ar ko vēl būtu jāstrādā: vienam varbūt vairāk jāstrādā ar cipariem un burtiem, kādam – jāklūst patstāvīgākam, jāspēj pašam sevi apkalpot un izmantot apkārtējās lietas.

Bērni savu liecību saņem pēdējā skolas dienā un lepmi var doties vasaras brīvlaikā.

Secinājumi

Šādā veidā ērti un skaidri var nodot vēstījumu vecākiem. Parasti pēdējās individuālajās sarunās ar vecākiem jau esam pārrunājuši visu: kas ir veicies, kas – mazāk. No vecākiem esmu dzirdējusi tikai pozitīvas atsauksmes, tāpēc arī turpmāk gata-vošu bērniem šādas liecības.

Atgādnes „Senie mēri” bērniem ar speciālām vajadzībām

LOLITA APSĒNA,
Kokneses internātpamatskolas–attīstības
centra metodiķe

Šodienas mainīgajā pasaulē skolotājiem ir jāmāk ieinteresēt, aizraut un iesaistīt skolēnus mācību procesā. Kokneses internātpamatskolas–attīstības centra metodiskais dienests (autore – speciālā pedagoģe Mg. sc. educ. Lolita Apsēna) ir izveidojis atgādnē

„Senie mēri” skolēniem ar speciālām vajadzībām. Tās ir izmantojamas dažādos vecumposmos latviešu valodas, matemātikas, ģeogrāfijas, vēstures un audzināšanas stundās, lai iepazītu senās mērvienības un to daudzveidību.

Metodiskais materiāls ir sagatavots vieglajā valodā, papildināts ar krāsainiem attēliem un terminu (jēdzienu) skaidrojumiem.

Atgādnē „Senie mēri” papildinās

skolēnu vārdu krājumu, sekmēs iztēles, fantāzijas un radošuma attīstību, stimulēs verbālo un tēlaino atmiņu, pilnveidos izziņas procesus, kā arī aktivizēs prasmi praktiski lietot jaunās zināšanas, izmantojot reālās dzīves elementus.

Par atgādnēm interesēties Kokneses internātpamatskolā–attīstības centrā, mājaslapa: <http://www.ksip-ac.lv/>.